

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie swoich żądań dwa zarzuty:

Po pierwsze, zaskarżony wyrok narusza art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 305/2011⁽¹⁾ w związku z jego art. 17 ust. 5. Sąd nie uwzględnił tego, że na podstawie tych przepisów Komisja była uprawniona i zobowiązana do przyjęcia jednego ze środków zaproponowanych przez Republikę Federalną Niemiec.

Po drugie, zaskarżony wyrok narusza art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 305/2011 w związku z jego art. 3 ust. 1 i 2 oraz 17 ust. 3. Sąd nie uwzględnił tego, że na podstawie tych przepisów Komisja była zobowiązana do zbadania, czy sporne normy zagrażają spełnianiu przez obiekty budowlane podstawowych wymagań.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 288, S. 36

⁽²⁾ Dz.U. 2017, L 288, S. 39.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. 2011, L 88, s. 5).

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 lipca 2019 r. w sprawie T-660/18, VodafoneZiggo Group BV/Komisja, wniesione w dniu 18 września 2019 r. przez VodafoneZiggo Group BV

(Sprawa C-689/19 P)

(2019/C 372/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: VodafoneZiggo Group BV (przedstawiciele: adwokaci W. Knibbeler, A.A.J. Pliego Selie, B.A. Verheijen)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu wydanego w dniu 9 lipca 2019 r. w sprawie T-660/18 (zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”)
- przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania: naruszenie prawa poprzez uznanie przez Sąd, że decyzja Komisji Europejskiej C(2018) 5848 final (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) nie wywołuje wiążących skutków prawnych.

Część pierwsza zarzutu pierwszego: wymóg, zgodnie z którym krajowy organ regulacyjny „uwzględni w jak największym stopniu” uwagi przedstawione przez Komisję Europejską w oparciu o art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21⁽¹⁾ wywołuje wiążące skutki prawne wobec tego organu.

Część druga zarzutu pierwszego: uwagi przedstawione w oparciu o art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE są równoznaczne z zezwoleniem, ponieważ Komisja Europejska postanawia tym samym zakończyć badanie bez korzystania z prawa weta.

Część trzecia zarzutu pierwszego: zaskarżonej decyzji nie można uznać za akt przygotowawczy, ponieważ postępowanie prowadzone przez Komisję Europejską jest odrębne od postępowania krajowego i różni się od niego.

Część czwarta zarzutu pierwszego: Sąd, uznając, że użycie przez Komisję terminu „decyzja” jest „niewłaściwe”, przekroczył swoje kompetencje w zakresie kontroli sądowej.

Część piąta zarzutu pierwszego: zaskarżone postanowienie jest obarczone brakiem uzasadnienia w odniesieniu do stwierdzenia, że przedmiot zaskarżonej decyzji jest „pozbawiony znaczenia”.

Zarzut drugi odwołania: błędy proceduralne polegające na nieuwzględnieniu argumentów mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Część pierwsza zarzutu drugiego: oparta na argumentach, że zamknięta zastała możliwość przedstawienia uwag przez BEREC.

Część druga zarzutu drugiego: oparta na argumentach, że zamknięcie możliwości zostania wysłuchanym nie może zostać naprawione przez inne, niezwiązane z nią możliwości bycia wysłuchanym.

Zarzut trzeci odwołania: naruszenie prawa poprzez uznanie przez Sąd, że prawa podstawowe wnoszącej odwołanie nie zostały naruszone. Wnoszącej odwołanie przysługują prawa podstawowe wynikające z art. 47 Karty Praw podstawowych Unii Europejskiej, w świetle którego powinny być interpretowane jej argumenty i kwestia dopuszczalności. Ponadto postępowanie prejudycjalne nie może zapobiec naruszeniu.

(¹) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2002, L 108, s. 33).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 11 lipca 2019 r. w sprawie T-523/15, Italmobiliare SpA i in./Komisja wniesione w dniu 18 września 2019 r. przez Italmobiliare SpA i in.

(Sprawa C-694/19 P)

(2019/C 372/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszące odwołanie: Italmobiliare SpA, Sirap-Gema SpA, Sirap France SAS, Petruzalek GmbH, Petruzalek Kft., Petruzalek sro, Petruzalek sro (przedstawiciel: F. Moretti, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w całości lub w części i w konsekwencji zniesienie lub zmniejszenie sankcji nałożonych na wnoszące odwołanie, lub,
- tytułem żądania ewentualnego, ponowne określenie sankcji w ramach nieograniczonego prawa orzekania, wraz z wynikającymi z tego skutkami w zakresie ważności decyzji.

W każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.